

A SZÍV

Csak egy kicsiny kis húsdarab
S mint a kígyó sziszeg, harap,
Kínoz, gyötör, mar szüntelen...
De boldog is a s z í v t e l e n!

FEKETE BORBÁLA

Jön a mély vadonból Fekete Borbála,
Tévelyeg, tébolyog, útját nem találja.
Szaladásnak indul tüskén-bokron által,
Követi az erdő haragos zúgással.

„Istenem, teremtőm, mit is cselekedtem?
Egy falevéltől is úgy remeg a lelkem!
Ej de mit remegek, hiszen nem is látták,
Ember azt nem érti, mit beszélnek a fák.”

Megy haza lappangva, ér haza félénken,
A kapu se nyílik előtte ki szépen.
Udvar is, küszöb is, szoba is mogorva,
És az üres bölcső, mintha megszólalna:

„Gyere, ringass engem szép gügyögő dallal:
Tente baba, tente, csicsíja, kis angyal!
Mese, mese, mátká, fekete madárka,
Voltam egyszer én is, voltam király lánya...”

Kiabál a kuvik éjfélkor a házon,
Fekete Borbála vergődik az ágyon.
Hányja a hab lelkét... s megjelen előtte
Zokogó sírással árva csecsemője:

„Ha a világra szültél, édes anyám, lelkem,
A vadonerdőbe mért tettél ki engem?
Vadgalamb a fiát eteti, itatja,
Még a farkasnak is kedves a magzatja.”

S éjnek éjszakáján siet az erdőre,
Öleli kis lányát, csókolja e l ő r e.
Fogadja az erdő haragos zúgással,
Hej de az ő szíve csak gyereksírást hall!

„Icike-picike, aranyos babácska,
No ne sírj, no ne sírj, jön már az anyácska!
Hazavisz, rubintom, soh'se hagy el többé,
Dobogó kebelén tartogat örökké.”

De jaj, hova tette, nincs a pici ottan,
Keresi holdfénynél, minden kis bokorban.
Keresi, kutatja, de nem akad rája,
Hol emitt, hol amott hallik a sírása.

„Cinege, nyulacska, ugyan hova bújtál?
Aha, megvan, ott sír, kukk, a gyalogútnál!
Te odú, te barlang, nincs-e itt a lányom?
Jaj nekem, jaj nekem!.. hiphop, ihajdárom!”

SZERELMES A PATAK

Szerelmes a patak
A fényes csillagba,
Hányódik-vetődik,
Nincs nyugta miatta.

Hijja, csalogatja
Kristály szép tükrevel,
Parti virágokkal,
Méla habzenével.

Nem hallgat a csillag
Esdeklő szavára,
A messze magasból
Hideg fényt vet rája;

És kacér mosollyal
Ámítja, biztatja,
Ezüst haját benne
Fürdeti, ringatja.

Síró fájdalomában
A szegény pataknak,
Csillogó könnyei
Örökké omlanak.